

א פילו חור האוכל הת' חפש — לדבר הרחוק ביותר מחיי היוםיום של קבוצת משמרות: ספינת שעשועים. היה לה אמנם שם חלוצי מכובד מאד: "קדי" מה". אבל היא שיעשעה בכל זאת.

במקום מגישי האוכל ה' נחפזים למלא את תורניהם, השתלטו על המקום רב-חור' כל מגונדר וצוות מלחים, שלא היה מבייש את אניית הפיראטים הססגונית ביותר שהפליגה אי פעם בסרטי הסכניקולור.

מגשר הפיקוד יצאה תורה. לא של ברל, לא של מארקס ואף לא של צפור הגפוש חלילה, כי אם תורתם של בני המשק הצעירי, רים, מחורזת ומושרת בקול: "כל עם בריא זקוק לקרנבאל!"

דני המזוקן, צנחן עד לא מזמן, והערב בר' חן מדופלם, פתח את התוכנית: "ערב טוב רבותי וכו', אנו פותחים בזה את החלק הראשון של הרפרטואר... מה אמרת שם? מתי החלק השני? בפורים הבא, אינשאללה!"

מ * * * הו הרפרטואר?

פואימה עברית מודרנית: "שיר הגר' זווים". וכדי שתבינו כמה המדובר, הרי גרוזיים הם מכשיר כזה, שמגרזים בו את הגרוזיים. ברור?

נאום עברי לא כל כך מודרני: "שנייר זה שנייר, רבותי! זהו המשורר הכי גדול, הן בשירה והן בפרוזה. לכן דרך ארץ,

משחקים אפורים. המלח השיכור הוא אליהו, מנהל החשבונות של תעל, מיפעל העצים הגדול של הקבוצה. "פפי הבלונדית" היא אילן אקסלרוד, בן 15

הדוד השני רוקד וצוחל. הנשף נערך ביוזמת כמה מבני המשק, שחזרו לביתם עם תוס שירותם בצבא. הם הקימו מטה מיבעים מיוחד, התלבשו על וועדת התרבות, העבירו החלטה שכל חבר חייב להתחפש, עיבדו את תוכנית הערב, אירגנו בדים וחומרים ממחסן המשק, המציאו אימפרוביזציות שונות בכל השטחים, נתנו הוראות לכל חבר המשק איך עליו להתחפש ומה עליו לגלם בערב זה.

רבותי! דרך ארץ! לא דחילק, שמילק! מה זה?"

ששה כושים צעירים, מפויחים ומ' רוחים כהלכה, עולים על הבמה. קצב, קפי צות, תופים, הלמות רגליים יחפות ומנגינת גיטל פראית: "אהיאהו, אוכלי אדם!" ואוכלי האדם רוקדים סביב סיר ענקי מרכוש המטבח, "מייללים ומנופפים המחים. לפתע מוזקים שניים מהם אל תוך הקהל, חוטפים תינוק רך וצורה. ישר לסיר נכנס התינוק הלבן והמחול ומשך במהירות מסחררת. אוכלי האדם רוקדים ושרים, ותאבונם גובר והור' לך למראית עין. התינוק הלבן, בינתיים, נעלם כליל בתוך הסיר. לבסוף, ניגש אחד הכושים אל הסיר ומוציא ממנו נתח בריא של בשר ועצמות מבושל היטב. הוא נוגס בו בהנאה. בסוף הריקוד יורד הילד הלבן מעל הבמה, כשהוא נושא בגאוה את הסיר הענקי.

לאוהבי המסורת מגיש החון הראשי מפשמישל יעקב זיסמן במלים אחרות, את חלקו בבריטון מסולסל, כשהקיבוץ כולו עונה "אמן!"

* * *

כ נמשכה ההפלגה עד אור הבוקר. כי הרי נתקבלה על כך החלטה מיר' דת של מוסדות הקיבוץ, שבערב זה "מוכ' רחים להיות שמח!" וכשהמוסדות מחליטים ברוב דימוקרטי, אזי באמת שמח.

"המסדר יכתוף את בתו!" אין זה תרגיל צבאי רגיל ומקובל. אבל "הרמטכ"ל" העוסק בכל ימות השנה בתרגילים מסוג אחר במשק, יכול בערב זה להתמסר לחיזוי תרגילים כאוות נפשו. מי יכול להפריע לו?

הרוח הקדרשה מרחפת מעל ראש יהודה אקסלרוד ובתי' זוגו. אמנם האפיפיור אוסר נשיקות כאלה — אבל בפורים הרי הכל מותר. וחץ מזה, הם כבר נשואים עשרים שנה.